

Schouw

fractie geen voorstander is van het vervreemden van zeggenschap van strategische infrastructuur. Kort gezegd, dat geeft meer last dan gemak. In het debat van vorige week is nog steeds niet opgehelderd welk probleem eigenlijk met de vervreemding van aandelen moet worden opgelost.

Wij hebben als fractie het kabinet een handreiking gedaan met de suggestie om de besluitvorming over de economische regulering en die over de vervreemding van aandelen te ontkoppelen. De staatssecretaris heeft daar aanvankelijk positief op gereageerd, maar de minister heeft de zaken wel gekoppeld gehouden. Dat betekent dat mijn fractie geen ruimte heeft om te komen tot een andere afweging. Wij zullen dus tegen dit wetsvoorstel stemmen.

De heer **Van der Lans** (GroenLinks): Voorzitter. Als de behandeling en de discussie de vorige week iets duidelijk hebben gemaakt, is het wel dat de stelling dat deze wet niets met privatisering van doen heeft onjuist is. Ik noem één voorbeeld. Voor het uitleveren van een exploitatievergunning aan Schiphol moet er overdracht van grond plaatsvinden aan de Staat. Schiphol heeft laten weten dat er natuurlijk geen sprake kan zijn van deze overdracht van grond als er niet geprivatiseerd wordt. Met andere woorden, er is een duidelijk verband. Ook de onvrede van de luchtvaartmaatschappijen over de tarieven die deze week aan de oppervlakte kwam, duidt erop dat de spanning tussen een infrastructuurleverancier en een commerciële onderneming nu al aan de orde is en met deze wet alleen maar zal toenemen.

Ik vroeg vorige week in de discussie aan de vertegenwoordiger van de VVD waar het primaat bij deze beslissing lag. Dat primaat ligt dus niet bij het parlement en naar ik vrees zelfs niet bij de regering. Het primaat ligt bij Schiphol. Dat lijkt ons een onverstandige machtsverschuiving. Dat is de reden waarom wij vinden dat zulke belangrijke strategische infrastructuur publiek aangestuurd moet blijven. Wij zullen dus onze stem niet aan dit wetsvoorstel geven.

In stemming komt het wetsvoorstel.

Vóór stemmen de leden: Lemstra, Nap-Borger, Van den Oosten, Pastoor, Pruiksma, Rosenthal, Russell, Swenker, Terpstra, Timmerman-Buck, Vedder-Wubben, Wagemakers, Walsma, Werner, Woldring, Van de Beeten, Bierman-Beukema toe Water, Biermans, Broekers-Knol, Van den Broek-Laman Trip, Van Dalen-Schiphorst, Doek, Dölle, Dupuis, Essers, Franken, De Graaf, Van Heukelum, Hoekzema, Kalsbeek-Schimmelpenninck van der Oije, Ketting, Klink en Van Leeuwen.

Tegen stemmen de leden: Linthorst, Meindersma, Meulenbelt, Middel, Van Middelkoop, Noten, Pormes, Putters, Van Raak, Rabbinge, Schouw, Schuurman, Schuyer, Slagter-Roukema, Sylvester, Tan, Thissen, Westerveld, Witteman, Witteveen, De Wolff, Van den Berg, Doesburg, Van Driel, Eigeman, Engels, Hessing, Ten Hoeve, Holdijk, Van der Lans en Leijnse.

De **voorzitter**: Ik constateer dat het wetsvoorstel met 33 tegen 31 stemmen is aangenomen.

Ik geef gelegenheid tot het afleggen van stemverklaringen vooraf over de motie-Sylvester c.s.

Mevrouw **Bierman-Beukema toe Water** (VVD): Voorzitter. Mijn fractie kijkt met belangstelling uit naar informatie van de regering over bereikte overeenstemming met de andere aandeelhouders van de luchthaven Schiphol, namelijk de gemeenten Rotterdam en Amsterdam. Wij achten het in een duaal stelsel niet passend, na alle toezeggingen die zijn gedaan door de regering, om deze overeenstemming alsnog ter goedkeuring voor te leggen aan het parlement. Mijn fractie zal tegen de motie stemmen.

De heer **Lemstra** (CDA): Voorzitter. De minister van Financiën heeft in het debat de verwachting uitgesproken dat de aandeelhoudersovereenkomst er zal zijn voordat de vervreemding van een deel van het aandelenpakket plaatsvindt. Hij heeft toegezegd dat hij het parlement hiervan in kennis zal stellen. Er is volgens het kabinet geen goedkeuring nodig van het parlement. De CDA-fractie is het daarmee eens en heeft derhalve geen behoefte aan deze motie.

In stemming komt de motie Sylvester c.s. (28074, I).

De **voorzitter**: Ik constateer dat de aanwezige leden van de fracties van de ChristenUnie, D66, GroenLinks, de LPF, de OSF, de PvdA, de SGP en de SP voor deze motie hebben gestemd en die van de overige fracties ertegen, zodat zij is verworpen.

Aan de orde zijn de **stemmingen** in verband met het wetsvoorstel **Wijziging van de Werkloosheidswet en enige andere wetten in verband met de wijziging van het WW-stelsel (Wet wijziging WW-stelsel) (30370)**.

(Zie vergadering van 20 juni 2006.)

De **voorzitter**: Ik geef gelegenheid tot het afleggen van een stemverklaring vooraf.

Mevrouw **Westerveld** (PvdA): Voorzitter. Mijn fractie is er teleurgesteld over dat in het kielzog van deze wijziging van de WW wordt gemorreld aan de uitkeringsduur van ouderen met ernstige functionele beperkingen. Zij vindt deze wijziging van de wet WIA nog geen zes maanden nadat deze van kracht is geworden zowel inhoudelijk als principieel verkeerd. Mijn fractie betreurt het dat de minister zich zo doof en blind wenst te houden voor de vele signalen dat gedeeltelijk arbeidsgeschikten tegen nog meer problemen oplopen bij hun pogingen tot reïntegratie dan werklozen zonder vastgestelde beperkingen.

Met de core business van dit wetsvoorstel, namelijk de herschikking van de uitkeringsduur in de WW, kan mijn fractie zich verenigen. Daarom zal mijn fractie dit wetsvoorstel steunen.

Westerveld

In stemming komt het wetsvoorstel.

De **voorzitter**: Ik constateer dat de aanwezige leden van de fracties van het CDA, de ChristenUnie, D66, de LPF, de OSF, de PvdA, de SGP en de VVD voor dit wetsvoorstel hebben gestemd en die van de overige fracties ertegen, zodat het is aangenomen.

De vergadering wordt enkele minuten geschorst.

Aan de orde is de voortzetting van de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Nieuwe regels betreffende maatschappelijke ondersteuning (Wet maatschappelijke ondersteuning) (30131).**

(Zie vergadering van 26 juni 2006.)

De beraadslaging wordt hervat.

□

Staatssecretaris **Ross-van Dorp**: Voorzitter. Ik dank de leden van de Eerste Kamer hartelijk voor hun uitgebreide en zeer betrokken inbreng. Ik presenteer eerst de opbouw van mijn betoog, want er zijn heel veel onderwerpen de revue gepasseerd. Ik zal deze dus eerste even noemen. Als mocht blijken dat de Kamer nog iets mist, kijken wij hoe dat een plek kan krijgen in het debat. Ik kan daar uiteraard ook in mijn tweede termijn op ingaan.

Ik begin met een algemene inleiding. Ik zeg iets over de sturingsfilosofie, over het begrip "welzijn", over de regie en integraal beleid, over horizontale verantwoording, over het begrip "systeemverantwoordelijkheid", over het wetgevingstraject en het bijzondere daarvan, over een mix van beleidsvrijheid en zekerheid, over de modelverordening, over mantelzorg, over de zorgvuldige invoering, over het overgangsprotocol, over aanbesteding en het overgangsregime, over ondersteuning bij implementatie, over financiële aspecten, over de compensatieplicht en het begrip zelfredzaamheid, over het lokale loket, over indicatiestelling en afstemming met de AWBZ, over het ICF, over cliëntparticipatie, over eigen bijdragen en de uitvoering daarvan, over de proeftuinen, over het volledig pakket en over het onderwerp jeugd. Deze onderwerpen zijn allemaal aan de orde geweest en volgens mij ook van belang.

Ik heb uit de inbreng van de leden begrepen dat er brede sympathie is voor de wet, maar dat instemming pas volgt als een aantal belangrijke vragen door mij adequaat is beantwoord. Ik zal daartoe mijn uiterste best doen. Ik vind het belangrijk om te benadrukken dat de Wet maatschappelijke ondersteuning (WMO) niet alleen een wet is die oplossingen biedt voor mensen met beperkingen. Natuurlijk moet het voor deze mensen straks goed zijn geregeld, maar de WMO is veel breder. De wet richt zich op alle burgers. De breedte van de wet is terug te vinden in de negen prestatievelden, die betrekking hebben op de wijk, de buurt, gezinnen, maatschappelijke opvang en nog veel meer.

Het is niet het streven om met de WMO de totstandkoming van sociale cohesie te regelen met een aantal wettelijke bepalingen of met een aantal artikel die regelen hoe deze sociale cohesie er in detail uit moet zien.

De Wet maatschappelijke ondersteuning is een kaderwet, die het commitment van veel betrokken partijen stimuleert. Daarbij denk ik zeker aan partijen die in het kader van de sociale cohesie nu al een rol spelen. Ik noem verenigingen, sportclubs, vrijwilligersorganisaties en kerken. De wettelijke ondersteuning van mantelzorg en vrijwilligerswerk met de nadruk op welzijn, zal ertoe bijdragen dat oude sociale verbanden opnieuw tot leven kunnen komen en dat nieuwe verbanden zullen ontstaan.

In mijn visie op solidariteit, waarnaar de heer Van den Berg nog eens heeft geïnformeerd, houdt dit niet in dat meedoen alleen maar van de zijde van de overheid komt. Het gaat erom dat mensen in hun sociale verbanden zelf een verantwoordelijkheid nemen. Solidariteit met de zwakkeren in de samenleving gaat veel verder dan het instemmen met wetten in de Kamer. Het gaat er dus heel duidelijk om, de begrippen "solidariteit" en "gespreide verantwoordelijkheid" goed in te vullen. Er is gevraagd naar mijn politieke achtergrond. Welnu, het gaat om gespreide verantwoordelijkheid, subsidiariteit en soevereiniteit in eigen kring. Als men de wet goed leest, is dat alles daarin terug te vinden.

De procesvoorwaarden in de WMO vragen nogal wat van bestuurders op het lokale niveau. Dit geldt niet zozeer in uitvoerende zin als wel vooral in de omslag van bestuursstijl. Met de Wet maatschappelijke ondersteuning zal de mentaliteit van de bestuurder nog veel meer dan nu het geval is, gericht zijn op de burger. Bij de Wet maatschappelijke ondersteuning gaat het niet om beleid dat wordt uitgevoerd. Immers, WMO-beleid laat je primair en interactief met burgers en private partijen tot stand komen. Dit betekent dat belangrijke onderwerpen, zoals het meedoen in de samenleving en het leefbaar maken van de wijk, in de toekomst onderwerp zullen zijn van het lokale debat. Ik moet zeggen dat ik er samen met mijn collega Dekker alles aan doe om de sociale en de fysieke pijler bij elkaar te brengen, als het gaat om de ketenbenadering. Die onderdelen kunnen dus niet los van elkaar gezien worden.

Ik ben er ook van overtuigd dat de lokale democratie een stevige impuls krijgt. Tegelijkertijd brengt de Wet maatschappelijke ondersteuning de burger en andere belanghebbenden in de positie om het beleid op lokaal niveau kleur te geven.

De Wet maatschappelijke ondersteuning is geen zorgwet en per se geen AWBZ. De Wet maatschappelijke ondersteuning is een participatiewet. Het is belangrijk om ook die verschillende wetten van elkaar te onderscheiden. Dit is ook in lijn met de kabinetsreactie op het interdepartementale beleidsonderzoek over de toekomst van de AWBZ. De AWBZ richt zich op de nagenoeg onverzekerbare ziektekostenrisico's. De Wet maatschappelijke ondersteuning richt zich evenwel op de ondersteuning van de burger bij zijn of haar participatie in de samenleving. Men zal begrijpen dat dit ook kan samengaan. Immers, men kan via de AWBZ de zorgkosten vergoed krijgen, wat niet wegneemt dat men in de gemeente als normaal burger op het inclusiefbeleid kan rekenen voor mensen met beperkingen en handicaps.

Mevrouw Dupuis heeft gevraagd of de hulp bij het huishouden in de WMO minder rechten biedt dan in de AWBZ. Bij de WMO is niet per definitie sprake van minder rechten. Wel hebben gemeenten in het kader van de compensatieplicht meer vrijheid om tot een goede